

Pseudònim: Escandinau

3rB

Batallant amb la neu

Segle XVII, el nostre conductor espiritual mira el cel, inspecciona les estrelles, com cada dia, i ens diu: "Entre els dos punts on el Sol s'ajunta amb la terra, quan la neu es pinti de vermell, la nostra vida, tal com la coneixem, desapareixerà. Succeirà un dia ennuolat i ventós, on el fred serà com mai l'hem experimentat, mortal. Hi haurà trons i neu, molta neu". - Jo mateix preguntaré als astres, dia rere dia, fins que em diguin: "avui és la purga"- .

D'això fa cinc anys, ja pràcticament ningú a la ciutat pensa que això succeirà. Tot i això, tots els dies, el responsable espiritual ve a les vuit del matí al centre de la plaça, llegeix atentament el cel i crida: "Avui tampoc! Estem salvats un dia més!". Tothom ho veu molt absurd, o almenys tothom ho feia abans d'avui, perquè ha arribat el dia.

Quan van anunciar que havíem de reunir tots els nostres homes per anar a defensar la ciutat, les cares dels ciutadans eren d'espant, d'horror. D'un malson que sabies que podia passar, però l'ignoraves absolutament i, sobtadament, et ve de cop a la cara, i ni tan sols tens, ni el temps ni la capacitat, per adonar-te'n del que està passant.

Tots els nostres homes i cavalls estem units al mig de la plaça, cal dir que les nostres provisions no són massa convincents, com que fa cinc anys que no passava res, vam deixar de preocupar-nos per abastir-nos.

Sortim tots cavalcant a llocs dels nostres cavalls. Només portem mitja hora i estem tots esgotats, el fred és terrible: és un mal que t'entra per l'abdomen, dona un tomb per les costelles i se'n va a l'estómac, provocant unes nàusees terribles. Això va ser al principi, ara que portem dues hores és un fred que et paralitza - t'engarrota totes les articulacions i t'estremeix les carns, et contreu els músculs de manera que causa un dolor terrible als ossos. És insuportable.

Escandinave 3rB

Sembla mentida que per fi haguem arribat, portem quatre hores sofrint. Ja s'ha fet de nit, però finalment s'ha acabat. Estem pujant l'últim pic per arribar a la vall entre les dos muntanyes més altes que mai hem vist.

Pugem poc a poc amb els cavalls i, simultàniament amb nosaltres, un altre exèrcit puja pel costat oposat. Hem estat tan sincronitzats que per un moment he pensat que aquella imatge era la d'un mirall, un reflex. I em sembla que no en soc l'únic, ja que, tant com el nostre com el seu líder, es queden mirant l'un a l'altre durant uns poc segons, que semblen hores, fins que criden, alçant l'espasa a la vegada: "A l'ataaac!!!".

Durant les últimes dues hores només s'han escoltat els xocs d'espasa contra espasa, el crits de dolor dels morts caient i sent abrigats per la neu, els trons de fons que complementen l'apocalíptica tempesta en què lluitem...

L'esgotament ja és indescriptible, tinc tots els músculs congelats! Tot i això, no parem de batallar fins que l'últim enemic cau, esmorteït per la neu, a terra. Solament quedem cinc homes, observem congelats com tota la vall, a l'inici blanca com un paper, ara és tota pintada de vermell. Però no es pot albirar ni tan sols un cadàver, ja que es troben sepultats per una capa de neu d'almenys metre i mig d'espessor.

Baixem caminant de la muntanya, no a cavall perquè s'han perdut, o més aviat mort, dins la tempesta. Estem abatuts, al límit físicament possible, però no parem de moure'ns perquè sabem que si ho fem, morirem. Portem vint minuts caminant, estem morts de gana, però totes les provisions s'han perdut en el torb.

Ja no aguantem més, l'únic que podem veure és neu: a la dreta, neu; a l'esquerra, neu; dalt, neu... abaix... neu, només... neu. Progressivament tots els cinc caiem a terra, mig morts. No podem ni pensar, però una cosa està clara, ningú sobreviurà: ni la ciutat, ni nosaltres.

Poc a poc sento com se'm tanquen els ulls, com el fred em crema els músculs lentament i com, finalment, perdo la consciència i juntament... la vida... i l'últim que veig... la neu.